

CREDI MUS

NR. 1 2020

LES OM:

- KATOLSKE PODCASTER
- OPPSKRIFTEN PÅ ET VERDIFULLT LIV
- MENNESKE SKAPT FOR GUD - KALT TIL EVIG LYKKE

Adresse:

Credimus
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: credimus@nuk.no
ISSN 1503-7959

Utgiver:

Norges Unge Katolikker (NUK)
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Redaksjonen:

Marta Krakus
Øyvind Johannes V. Evenstad
Isabel Maria Guner-Velasco
Sara Kapek
Peder Foss
Sunniva Fongen

Layout:

Karol Michalczuk

Forsidebilde:

Hugo Fergusson / Unsplash

Trykk: Møklegaards Trykkeri AS

Om bladet:

Credimus er et katolsk blad for betalende medlemmer av NUK over 19 år. Andre kan abonnere på bladet for kr. 150,- i året.

Gaver mottas med takk! Konto-nummer 3000 16 91399. Merk innbetalingen med "Credimus".

Scan og les mer
Credimus!

LEDER

Når jeg skriver til dere, befinner vi oss alle i en veldig spesiell tid. Vi er i ørkenen, i en tid for bønn og lengsel. Det er lengsel etter Eukaristi, møte med Vår Herre Jesus i Messen, som kjennes sterkest. Vi er sammen i dette savnet, hele Kirken. Våre prester feirer Messe for oss hver dag, vi forenes i bønn. Våre studier, arbeid går digitalt. Mange av våre sosiale møter skjer også gjennom internett mens vi selv er inne. For en stund siden, fortsatt i fastetiden leste vi i Evangeliet:

Se, nå er den rette tid, nå er frelsens dag!

Nå er tiden inne. Nå er det frelsens dag. Når man kjenner på korset, når vi bærer det og går fremover med Kristus, når det er lidelse, når veien er full av kjærlighet, når vi lærer å omfavne alt som er gitt oss, situasjonen vi befinner oss, elske fult ut slik det er gitt oss å elske våre kjære i dag. Ikke alltid slik vårt hjerte lengter etter, men omfavne den måten vi kan gi og ta i mot kjærlighet på i dag. Nå er det frelsens tid. Nå i dag. I alt som skjer.

I dette nummeret vil vi snakke om oss alle, Guds barn. Vi reflekterer over Menneskets verdighet som skapt i Guds bilde og kalt til evig lykke med Ham. I Oppstandelsens og Påskens ånd fortsetter vi refleksjonen over dette Mysteriet!

Vi har også fått et lite innlegg der redaksjonen anbefaler åndelig næring, denne gangen podcaster!

Sist ikke minst deler vi en av de vakreste salmer, en bønn i lengsel etter Gud og, selv om jeg håper vi nå kan delta i den Hellige Messe og ta i mot Kristi legeme og blod, deler vi teksten for åndelig kommunion for alle dager der det ikke er mulig.

Med forbønn for dere alle,

Marta Krakus
Redaktør

1. En salme av David, da han var i Juda ørken.

Gud! Du er min Gud!

Tidlig søker jeg deg.

Min sjel tørster etter deg,

mitt kjød lengter etter deg

i et tørt og uttørket land,

hvor det ikke er vann.

3 Slik har jeg skuet deg i helligdommen,

da jeg så din makt og din herlighet.

4 For din miskunnhet er bedre enn livet.

Mine lepper priser deg.

5 Slik vil jeg love deg hele mitt liv,

i ditt navn vil jeg oppløfte mine hender.

6 Min sjel skal bli mett som med fete retter.

Med jublende lepper skal min munn lovprise deg.

7 Når jeg kommer deg i hu på mitt leie,

tenker jeg på deg gjennom nattevaktene.

8 For du har vært min hjelp,

og under dine vingers skygge jubler jeg.

9 Min sjel henger fast ved deg,

din høyre hånd holder meg oppe.

10 Men disse som søker etter min sjel for å ødelegge den,

skal gå ned til jordens dyp.

11 De skal gis sverdet i vold,

de skal bli til rov for sjakaler.

12 Men kongen skal glede seg i Gud.

Hver den som sverger ved ham,

skal prise seg lykkelig, for løgneres munn skal bli lukket. (Sal 63.)

Åndelig Kommunion:

Min Jesus, jeg tror fullt og fast
at du er tilstede i det aller helligste
sakramentet.

Jeg elsker deg over alt, og min sjel lengter
etter deg.

Siden jeg nå ikke kan motta deg i
sakramentet,

kom åndelig til mitt hjerte.

Jeg forsoner meg helt med deg,
tillat meg aldri at jeg
skilles fra deg. Amen.

SKAPT FOR GUD - KALT TIL EVIG LYKKE

*Du har skapt oss for deg selv, O Herre,
og vårt hjerte er rastløst til det finner
hvile i deg. (St. Augustin)*

■ I alt vi gjør søker vi “det gode” – det som gir oss lykken. I vår svakhet søker vi ofte de lettvinde, begrensede godene, men blir til gjengjeld aldri lykkelige. I vår tid har vi også mistet forståelsen av hva sann lykke er. Det er derfor høyst nødvendig, i en tid der hvor menneskets verdi er under angrep, å vise til Kirkens forståelse av den evige gleden som hvert eneste menneske er kalt til.

Som leseren får se, gjennom Skriften, Tradisjonen og skolas-tisk teologi, er alle skapt av Gud og for Gud – til et evig samvær med Ham i himmelsk herlighet og evig, sann lykke. Med denne forståelsen kan man ikke annet enn å elske Gud for Hans godhet, og å se den ubeskrivelige innbyrdes verdien i alle Hans barn. «Kjenn at Herren er Gud! Han har skapt oss, ikke vi selv, til sitt folk og den hjord Han vokter» (Sal. 100:3).

Hva som menes med «det gode»

St. Thomas Aquinas siterer Aristoteles, som definerer det gode som «det som alle ting søker» (*Summa Theologica*, I, q.5, a.5), det vil si hva vi retter oss mot – målet og hensikten for vår handling. Fra St. Augustin har vi at «det gode» er synonymt med «å være» – han sier: «så sant vi virkelig er så er vi gode.» Dette er fordi

vi anser som godt det som er perfekt, det vil si, det som ikke mangler, men som handler i tråd med sin egen natur. For eksempel: en perfekt spade er ikke en som ligger i ro eller som mangler skaft, men en som er i arbeid og som gjør jobbe den var ment for å gjøre. Av dette ser vi hvorfor Kirken ser det onde ikke som en aktiv drivkraft, men som en mangel, en blemme og en svakhet. Dette ser vi tydelig i begynnelsen av Johannesevangeliets første kapittel, som tradisjonelt ble lest til sist etter hver messe: «I Ham [Kristus] var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, men mørket tok ikke imot det» (Joh. 1:3-4). Lys er noe som er, men mørket er bare fraværet av lys – ikke en kraft i seg selv. Vi trenger lys for å se, dermed er lyset godt. Det er jo også derfor det står i 1. Mosebok etter hver gang Gud skaper

**Det intet øye så, og intet øre hørte, det
som ikke kom opp i noe menneskets tanke, alt det
har Gud gjort ferdig for dem som
elsker Ham**

(1 Kor. 2:9)

noe nytt: «og Gud så at det var godt.» Det er noe innbyrdes godt i det at noe finnes, fordi det gode og eksistens peker på en og samme ting. Følgelig er da synd å velge et lavere gode framfor et høyere et slik at vi i mindre grad lever i harmoni med vår hensikt.

Hva er så det gode?

Gitt dette prinsippet (at noe er godt så sant det eksisterer) så ser vi raskt at det høyeste gode er det som *eksisterer mest* – det som i alt dets handling oppnår perfeksjon. Det høyeste gode må være det som er synonymt med å være. Sagt på en annen måte, det Gode må være Den som kan si om Seg Selv: «JEG ER DEN JEG ER» (2. Mos. 3:14). Dette er Guds sanne navn – Han som er.

Sann lykke – Det salige syn

Siden lykken er menneskets høyeste gode (*S. Th., I-II, q.3, a.1*), så må Gud, som det ene høyeste gode, være den eneste veien til menneskets lykke. Men hvordan ser denne lykken ut? Lykken er ikke passiv, av samme grunn som at det gode er tilstedeværelse, ikke fravær. Jesus sier oss det selv: «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud» (Joh. 17:3). Kjennskap er

en aktiv handling ut fra vår forstand. Noe som er passivt er noe som ikke utøver sin kraft i samsvar med dets hensikt – det er ufullkomment og ikke så godt som det kunne være.

Som skapt i Guds bilde (1. Mos. 1:17) er vi lik Gud på enkelte vis – i Ham, og da spesielt i Jesus Kristus, ser vi den perfekte utøvelsen av vår natur. Ifølge St. Augustin er vi lik Gud i at vi har en rasjonell sjel (*Gen. ad lit., vi, 12*). Siden vår lykke består i å strekke oss mot Gud – mot det gode – må det innebære en perfeksjon først og fremst av den evnen vår som mest ligner Gud, altså forstanden. Men det er mere enn det, for vi vet jo at Paulus skriver i Første Brev til Korinterne: «Det intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskets tanke, alt det har Gud gjort ferdig for dem som elsker Ham» (1 Kor. 2:9). Lykken ligger da i forstandens perfeksjon, men den overgår hva vår nåværende forstand kan fatte. Dette sier også St. Thomas (*S. Th. I-II, q.5, a.5*). Hva er forstandens perfeksjon? St. Thomas forklarer at siden forstandens funksjon er å finne årsaken til en gitt virkning. I dette livet kan forstanden bare se, basert på den skapte verden, at det fin-

nes en evig Første Årsak, Gud, men fatter ikke hva essensen av denne Årsak er. Inntil vi oppnår dette, er lykken bare delvis og ikke fullkommen. Som han sier:

«Endelig og fullkommen lykke kan ikke bestå i noe annet enn synet av Guds Essens.» (*S. Th., I-II, q.3, a.8*).

Dette kaller Kirken «Det Salige Syn» (Den Katolske Kirkes Katekisme, 1028). Den Hellige Fillip Neri skrev: «La oss forestille oss, hvis vi kom til Himmelen, hvilken skjønn og enkel ting det vil være å for evig synge med englene og helgenene: Sanctus, Sanctus, Sanctus.» Her ser vi at lykken består i en inderlig tilbedelse og et sant syn av Herren. Det er i slik bønn og kontemplasjon at alle våre evner deltar slik at vi oppnår sann lykke; både kroppen, som synger av full hals, og sjelen som rettes inn mot evig enhet med Gud – det er altså dette den sanne lykken består i.

En forsmak her på jorden

Vi ser også fra Skriften hvordan Guds nærvær vekker en dyp, nesten ellevill, glede i de Han kommer til, allerede i dette livet. I Det Gamle Testamente ser vi Davids ekstase i det han

«førte den [Paktens Ark] opp til Davids-byen med stor glede... David danset av all kraft for Herrens åsyn. Han var kledd i presteklær av lin. Slik førte David og hele Israels-folket Herrens paktkiste opp under jubelrop og hornlåt» (2. Sam. 6:12-15).

Likedan ser vi Elisabet med Johannes som hopper av fryd når Jesus kommer til ham, båret i Marias, den Nye Paktens Arks, liv. Elisabet bryter ut, fylt av Den Hellige Ånd: «Hvordan kan det gå til at min Herres mor kommer til meg? For da lyden av din hilsen nådde mitt øre, hoppet barnet i meg av fryd» (Luk. 1:43-44).

Her ser vi altså kilden til helgenenes glede. Tross alle verdens pester, plager og forfølgelser, har vi en glede som ikke forgår. Vi trenger ikke frykte noe, så lenge vi er med Gud. Ved å stole på Ham forsvinner all frykt fordi vi er skapt av Ham og for Ham. Når vi så nærmer oss påske kan vi erindre Jesu ord, som allerede nå gir oss en forsmak på den fullkomne lykken vi er lovet: «Nå er dere bedrøvet, men jeg skal se dere igjen, og deres hjerte skal bli fylt av glede, og ingen skal ta gleden fra dere» (Joh. 16:22).

**Vi trenger ikke frykte noe,
så lenge vi er med Gud. Ved å stole på
Ham forsvinner all frykt fordi
vi er skapt av Ham og for Ham.**

”

ST. JOHN PAUL II, HUMAN DIGNITY AND HAPPINESS

*We want to be happy. Is it possible to
be so in the present day world?*

”

■ This question was presented by the French youth to Pope St John Paul II on one of his pastoral visits to France. This question directly addresses the Pope's concern expressed in so many of his writings and speeches.

During his whole pontificate he has been insisting on highlighting the issues and struggles of our era. Yet, while he has been addressing the consequences of human weakness, he also has responded to the French youth's question by assuring again and again that indeed we can be happy in this life, and that the source of this happiness is the recognition, realization and acceptance of human dignity.

Given the new perspectives opened up by scientific and technical progress and how large sections of public opinion justify certain actions against people or against life giving preference to individual freedom, the Pope wrote an en-

cyclical letter called *Evangelium Vitæ*. The encyclical opens with the statement:

“Man is called to a fullness of life which goes far beyond the dimensions of his existence on earth, since it is participation in the very life of God. The depth of this supernatural vocation reveals the greatness and the price of human life, even in its temporal phase.”

-EV, 2

The originality of these words comes from the theme outlined during the Pope's trip to the United States in 1993: a contrast between a “culture of life” and a “culture of death”. For him, any violation of human dignity was “characterized by

the preponderance of a culture contrary to solidarity, which is presented in many cases as a real culture of death.” (EV, 12)

It is essential for us as human beings to take care of ourselves, our health and well-being, it is important to live connected, to live in the world. Nonetheless, we live in a society heavily influenced by news, movies, social media and culture. We are constantly reminded that we have control of our lives, bodies and it's our right to be happy. We can find endless videos on the internet or books on the shelves of the libraries filled with methods, thoughts, ideas and currents to boost our ego, personality and self-esteem. However, this

kind of legitimization of individualism is being progressively proven by researchers insufficient, disappointing and dissatisfactory due to its lack of wider perspective.

For example, let's consider one of the world's leading researchers in positive psychology, Mihály Csíkszentmihályi and his concept of “the flow”. In an interview with Wired magazine, Csíkszentmihályi described flow as “being completely involved in an activity for its own sake. The ego falls away. Time flies. Every action, movement, and thought follows inevitably from the previous one, like playing jazz. Your whole being is involved, and you're using your skills to

the utmost.” (Geirland, John (1996). “Go With The Flow”. Wired magazine, September, Issue 4.09.) Csíkszentmihályi outlines in his theory that people are happiest when they are in a state of *flow*, a state of concentration or complete absorption with the activity at hand and the situation.

Positive psychology is a well known and globally accepted movement with American roots whose characteristics are self-fulfillment as the ultimate life goal, promotion of self-improvement via personal effort, and its narrow sense of the social. It promises people's well-being and this connects with many people's longings for solutions in times of signifi-

Man is called to fullness of life which goes far beyond the dimensions of his existence on earth, since it is participation in the very life of God

cant social uncertainty, instability, and insecurity.

What an interesting contrast we got here.

The rise of individualism, the promotion of an *"utilitarian conception of society"*, the loss of the sense of God in contemporary secularized societies. According to St John Paul II, these are common factors in the current emotional state of the society: we are trying so hard to find happiness in sources that do not last for long, we try to give ourselves to relationships that empty us, if we are not satisfied with a situation, we remove the problem, change live, change partner, quick fix, move on. Today, more than ever, these words are resonating with our world: Wars of the powerful against the weak, refugees being rejected, mistreated at the borders and left to die in the sea, the rise of populisms promoting distrust and hatred, pregnant women filled with fear going to an abortion clinic, a selfish society treating

with relativism and disdain a pandemic affecting in greater degree to our elderly, broken relationships and marriages, repressed emotions, everybody has an opinion or something to say, but nobody is willing to listen, harsh words, loneliness, isolation, sadness, ..., unhappiness.

"I thirst", this was the message that Mother Teresa received from Christ. The entire world thirsts for love and care, it thirsts for being seen and recognized, it thirsts for being received, embraced and accepted without limitations.

"And do not give the devil a foothold." as Peter said to the Ephesians (4:27).

Sometimes we are faced with situations and circumstances where human dignity is questioned but fairly justified. Then we hear comments like: *"it was her decision, her choice"*, *"it was a matter of time"*, *"it's for a better good"*, *"he chose the lesser evil"*. When it seems wrong, it is most likely wrong. Everything

else are small negotiations with evil. I personally enjoy very much the way Geralt, the main character of the fantasy series The Witcher expresses this idea: *"Evil is evil. Lesser, greater, middling, ..., makes no difference. Proportions are negotiated, boundaries blurred [...]. But if I'm to choose between one evil or another, I'd rather not choose at all."* (Andrzej Sapkowski: The Witcher, The Last Wish)

Do we want to be happy? Let start by doing a favour to someone, let's find our call, let's change focus from the self-centered point of view of our desires and let's pay real attention to our environment, be truly present for people that have been weakened, harmed or suffering, for those whose human dignity is being questioned, denied and attacked day after day, for as Pope St John Paul II said, our happiness can only be in the very life of God by going beyond the limits of our inner self and cherishing life in the world through love and self-giving.

KIRKEN I MØTE MED DØDENS KULTUR

Tekst: Øyvind Johannes V. Evenstad

Foto: Philippe de Champaigne, Still-Life
with a Skull / Wikimedia Commons

■ Blant de mest kontroversielle uttalelsene til Den hellige pave Johannes Paul II var hans beskrivelse av det kulturelle klimaet i den moderne verden – spesielt i Vesten – som «dødens kultur». Jeg skal forsøke å si litt om hva han mente med denne beskrivelsen, og om hvordan Kirken har imøtegått en slik kultur med hennes eget standpunkt for menneskelivets verdi på alle dets stadier.

Med «dødens kultur» siktet ikke paven bare til en kultur med aksept for å ta liv (gjennom f.eks. abort og eutanasi) som dessuten fører til åndelig død, men til en kultur som bygger på den gnostiske tanken om at kropp og sjel er adskilt fra hverandre. Man sier jo at døden inntreffer når denne adskillelsen finner sted (jf. *Den katolske kirkes katekisme*, nr. 1005).

Tanken om at det går an å skille mellom kropp og sjel i

«ett i kropp og sjel» (KKK 364). Den går tilbake til den franske filosofen René Descartes på 1600-tallet, men har sitt egentlige opphav i *gnostisismen* – en heresi som har plaget Kirken siden begynnelsen. [1]

Når mennesket liksom rives i stykker på denne måten, oppstår det en fare for å tenke at det vi gjør med kroppen ikke har noen betydning for det «egentlige» mennesket (dvs. sjelen). Altså kan vi begynne å behandle kroppen som et

**Naturloven sier
at man alltid skal handle i tråd med
menneskets iboende natur.**

måten vi behandler oss selv og andre mennesker på, strider mot læren om at mennesket er

redskap eller middel – en død ting, snarere enn den fysiske tilstedeværelsen av en levende

person og dermed som et mål i seg selv.

Kirkens motsvar til dødens kultur kan oppsummeres med innholdet i tre kirkelige dokumenter, de såkalte «tre vitaene» (fra det latinske ordet

sitt herredømme til forplantningen – dvs. videreføringen av menneskelivet (HV 1). Dette gjør at Kirkens læreembete på nytt må klargjøre «prinsippene for ekteskapsmoralen, en lære som grunner seg på naturloven» (HV 4). Naturloven

skillelse av kropp og sjel som, hvis den var reell, ville medført død.

Kirkens lære utelukker derfor «alle handlinger som [...] går ut på å forhindre forplantningen» (HV 14), inkludert bruk av pre-

Vi står overfor en enorm og dramatisk konfrontasjon mellom det onde og det gode, mellom død og liv, mellom en dødskultur og en livskultur.

vita, som betyr «liv»): *Humanae vitae*, utgitt av Den hellige pave Paul VI i 1968; *Donum vitae*, utgitt av Troskongregasjonen under daværende kardinal Josef Ratzinger i 1987; og *Evangelium vitae*, utgitt av Den hellige pave Johannes Paul II i 1995.

1. Menneskets liv (*Humanae vitae*)

Pave Paul VI skriver at den teknologiske utviklingen i moderne tid har gjort det fristende for mennesket å utvide

sier at man alltid skal handle i tråd med menneskets iboende natur.

Siden mennesket av natur er en *sammensetning* av kropp og sjel – slik at sjelen utgjør, for å bruke et thomistisk begrep, kroppens «form» (KKK 365) – må også menneskets kroppslige dimensjon gis moralsk betydning, og kroppen behandles på en måte som er i tråd med dens natur. Å benekte dette innebærer en tankemessig ad-

vensjonsmidler og fullbyrdelse av ekteskapsakten på en måte som umuliggjør livets videreføring. Slike handlinger strider mot aktens naturlige formål – som er forening og forplantning (HV 12) – og ektefellenes kropp blir redusert til midler for nytelse. Dette er en tingliggjøring som danner grunnlaget for dødens kultur. [2]

2. Livets gave (*Donum vitae*)

Med godkjenning fra paven skriver Troskongregasjonen at

menneskekroppen, i kraft av sin forening med en åndelig sjel, ikke kan «betraktes som et rent kompleks av vev, organer og funksjoner»; den er «en konstitutiv del av personen, som manifesterer og uttrykker seg selv gjennom den.» En følge av dette er at «inngrep i menneskekroppen [...] involverer [...] selve personen på forskjellige nivåer» (DV 3).

Kirkens lære om retten til liv fra unnfangelsesøyeblikket «bekreftes [...] av nylige funn fra [...] vitenskap som anerkjenner at den biologiske identiteten til et nytt menneske allerede

utgjøres av zygoten som er et resultat av befruktningen.» Troskongregasjonen stiller et retorisk spørsmål: «Hvordan kan et menneskelig individ unngå å være et menneske?» (DV 1.1). På grunnlag av dette kan Kirken aldri tillate provosert abort. [3]

Ved prøverørsbefruktning (IVF) blir ikke alle embryoene overført til morens kropp; mange av dem blir ødelagt. Men disse embryoene er «mennesker og subjekter med rettigheter; deres verdighet og rett til liv må respekteres.» Mennesker kan ikke behandles simpelthen

som «biologisk materiale», og embryoer som fryses ned blir utsatt for en absurd skjebne (DV 1.5). Dette er noen av grunnene til at Kirken ikke tillater prøverørsbefruktning.

3. Livets evangelium (*Evangelium vitae*)

Pavene kommer ikke så ofte med definitive erklæringer som er bindende for alle de troende, men i *Evangelium vitae* finner vi hele tre stykker. Pave Johannes Paul II påberoper seg «den autoritet som Kristus overgav Peter og hans etterfølgere» og stadfester at overlatt drap av et uskyldig menneske

(EV 57), provosert abort (EV 62) og eutanasi (EV 65) er dypt umoralske handlinger.

At mord, abort og eutanasi er galt har alltid vært Kirkens lære, men disse erklæringene gjør det umulig å sno seg unna. Paven imøtegår også en svært utbredt myte, nemlig at: «Det mest effektive middel mot abort er å gjøre prevensjon sikrere og tilgjengelig for alle.» Sannheten er at abortkulturen står sterkest hvor Kirkens syn på prevensjon blir forkastet, fordi dette fører til en «prevensjonsmentalitet» (EV 13).

Paven skriver at «vi står overfor en enorm og dramatisk konfrontasjon mellom det onde og det gode, mellom død og liv, mellom en dødkultur og en livskultur.» I denne situasjonen har vi «et uomgjengelig ansvar for ubetinget å velge livets side» (EV 28). Han oppfordrer også til at katolikker i alle land skal markere en årlig

«Livets dag» på hver sin måte (EV 85).

For livets kultur

Jeg håper at denne korte gjennomgangen av «de tre vitaene» har vært til hjelp. Det er selv sagt mye mer som kunne ha vært nevnt, og jeg oppfordrer alle til å lese dokumentene i deres helhet. Til slutt ønsker jeg å understreke «nødvendigheten av en korrespondanse mellom samfunnets lover og moralens lover» (EV 72). En lov som tillater abort eller eutanasi er en urettmessig lov.

Situasjonen er vanskelig for katolikker som vil være trofaste mot Kirkens lære, men vi kan be Gud om hjelp til å bygge livets kultur med kjærlighet – i våre egne liv og i lokalsamfunnet. Det er her det begynner, ved at vi behandler våre medmennesker som personer og mål i seg selv. På den måten kan vi begynne å snu den kulturelle trenden i riktig retning.

Noter

[1] Descartes skriver i sine *Meditasjoner over filosofiens grunnlag* at «siden jeg [...] har en klar og tydelig forestilling om meg selv som noe tenkende og ikke-utstrakt, og jeg på den annen side har en tydelig forestilling om kroppen som noe utstrakt, ikke-tenkende, er så meget sikkert at *jeg er forskjellig fra min kropp*, og at jeg kan eksistere uten den» (6,9).

[2] Den hellige Thomas Aquinas skriver at «en synd mot naturen [...] fester seg ved enhver kjønnsakt som ikke kan føre til nytt liv» (*Summa theologiae* II-II, q. 154, a. 1).

[3] I den kristne teksten *Didache* (eller «De tolv apostlers lære») fra det første århundre står det skrevet at: «Du skal ikke drepe [et] foster ved abort, heller ikke skal du drepe et nyfødt barn» (2,2).

Vi kan be Gud om hjelp til å bygge livets kultur med kjærlighet – i våre egne liv og i lokalsamfunnet.

OPPSKRIFTEN PÅ ET VERDIFULLT LIV

■ Akkurat nå er det vanskelig å gjøre mye. Man kan ikke gå på fest, treffe venner. Det eneste man kan gjøre er å sitte hjemme. Hvis man er heldig, får man gjøre jobben sin eller studere hjemmefra. Har man vært en aktiv person før, får man plutselig mye fritid. Har man vært engasjert, kan man kjenne på en avmakt. Istedenfor å gi seg hen til selvmedlidenhet, skal jeg prøve å finne trøst hos dem som er eksperter på et liv med mange begrensninger. Jeg skal gi noen innblikk i det jeg har lært om livets verdi fra dem som ifølge det moderne samfunnet lever et verdiløst liv.

Jeg begynte å tenke på det da jeg var en tenåring. Snart skulle jeg stemme for første gang og i hjemlandet mitt, Polen, er abort et stort tema før hvert valg.

stremtilfeller. Disse dokumentarene var ment for å motivere folk til å donere penger. Dette førte til at jeg var overbevist om at et liv med et barn som har f.eks. Downs må oppleves

tid faller tilbake til den samme synden. Om og om og om igjen. På tross av våre talenter og styrker er det mangler og svakheter i hver og en av oss. Hvis vi skulle se på menneskeheten

Hva er det som utgjør et verdifullt liv? Er vi ikke alle i bunn og grunn ødelagte mennesker som prøver å gjøre sitt beste, men ofte ikke strekker til?

Da jeg så foreldre med et funksjonshemmet barn, tenkte jeg at de må være tvunget til å bære en tung byrde. Jeg hadde medlidenhet med dem. Da jeg så frivillige som tok vare på en funksjonshemmet person, tenkte jeg at de måtte ha et spesielt kall. Jeg kunne nesten kjenne på misunnelse. Jeg tenkte at Gud måtte ha gitt disse menneskene en spesiell styrke til å håndtere disse mennesker som befant seg i en vanskelig situasjon. Jeg trodde at man måtte ha en spesiell evne til å kunne kommunisere med de som var født med en funksjonshemming.

Bildet i hodet mitt kom fra dokumentarer som skildret ek-

som en enorm byrde. Som om det var det absolutt tyngste korset man kunne få å bære. Min katolske samvittighet måtte kjempe mye mot tanker om at det kanskje hadde vært bedre for dem å ikke være født. Eugeniske argumenter som til tider virket veldig rasjonelle. En nøysom kamp mellom håpet på at Gud har et formål med alt og slitet med å se verdien i et uvanlig liv.

Jeg spør meg selv: Hva er det som utgjør et verdifullt liv? Er vi ikke alle i bunn og grunn ødelagte mennesker som prøver å gjøre sitt beste, men ofte ikke strekker til? Vi som heller gjør det vi har lyst til enn det Gud ber oss om å gjøre. Vi som all-

fra et slikt perspektiv, lurer jeg på om vi ikke alle fortjener like lite å leve? Skal retten til å leve måles ut fra våre egne fortjener, kommer svakhetene alltid til å veie mer.

Plutselig var jeg der sammen med sju-åtte psykisk utviklingshemmede og omtrent like mange friske i en bygård i Europas mest eksemplariske bydel - Etterbeek i Brussel - der våre myndlinger var politiets største bekymring, mens militæret tok seg av den egentlige problemsonen - Europakvartallet. Da jeg hadde besøk av ei fransk venninne som studerte statsvitenskap på den tida, fikk jeg høre at det var slik Den europeiske union gjerne ville

at det skulle se ut overalt. En uoppnåelig drøm! Men akkurat der, blant estetiske bygg, pene hager og dyre restauranter, politikere og diplomater i fine klær var det plass til en oase av menneskelighet - l'Arche. Et sted hvor alle kan vise hvor menneskelige de egentlig er. Du kan vise hvor svak og skjør du egentlig er og hvordan du er avhengig av andre for å kunne klare deg i livet.

I l'Arche lever psykisk utviklingshemmede sammen med dem som er litt mer hemmet på andre områder (også kjent som "vanlige" mennesker) kalt assistenter. Assistentene hjelper med hverdagslige oppgaver som å pusse tenner, vaske

seg, salve sår eller spise frokost. For første gang i livet mitt tok jeg fra meg illusjonen om at jeg visste hvor jeg skulle hen og endte opp i en situasjon som utfordret alt jeg mente å vite om meg selv, andre mennesker og Gud. All den frykten jeg hadde for utviklingshemmede ble borte da jeg først ble kjent med noen av dem. Jeg begynte å skjønne at det var like vanskelig å vite hvordan man skulle oppføre seg framfor en vanlig person man ikke kjente som framfor dem.

Jeg skjønte at det ikke fantes én måte å håndtere alle mennesker på. At vi alle var individuelle personer. Mer eller mindre sårbare og følsomme.

Hver av oss har sine begrensninger og preferanser. Og det er ingen som kan erstatte noen som helst. Det finnes bare én måte å forstå noen på, uavhengig om det er en person med Downs syndrom eller en direktør i en stor bedrift. Dere blir kjent, bygger en relasjon og tilbringer tid med hverandre. Selv om det ikke går an å snakke med hverandre, så går det fortsatt an å kommunisere. Det å bare være sammen med hverandre. Noen ganger i stillhet, andre ganger kommuniserer man med enkle gester. Man er bare. Vår Gud er. Den største verdien i livet er å være. Til stede.

HELLIGE

FRANS AV PAOLA
(1416-1507)

■ Etter en fastetid der mange har vært preget av den pågående pandemien, har flere vært bekymret og lei seg for opphevelsen av kirkeplikten og messefeiringer. Dette har gitt oss en fastetid der vi som enkeltindivider kan lengte etter Kristus, meditere og vokse i troen, og for mange handler fastetiden spesielt om å vise nestekjærlighet til alle rundt oss. Har coronaviruset gjort det vanskeligere å vise nestekjærlighet på grunn av sosial distansering? Tvert imot! Her vil jeg trekke inn Den hellige Frans av Paola, en helgen som ikke bare baserte livet sitt på fattigdom, faste og ensomhet, men som på grunn av sin intense dedikasjon til Gud og nestekjærlighetens budskap fikk gaven til å utføre mirakler.

Frans ble født etter at foreldrene, som hadde vært barnløse i mange år, ba spesielt om Frans av Assisis forbønn, og kalte den lille gutten opp etter helgenen. Bare en måned gammel fikk lille Frans en byll på det venstre øyet som truet synet hans. På ny ba foreldrene av hele sitt hjerte Frans av Assisi om hjelp, og lovet at dersom gutten ble frisk, ville de la ham bære fransiskanerdrakten i ett år. Etter få dager var byllen borte.

Da Frans ble 13 år, tok foreldrene ham med til et fransiskanerkloster i nærheten, der han bodde og arbeidet i ett år. Han unnet seg ingen komfort, men sov rett på gulvet og fastet strengt. Han merket at å ved overvinne seg selv, be, være lydig og jobbe selv når han følte seg utslitt, kunne han oppfatte tydeligere hva Gud ville av ham. Allerede i dette klosteråret skjedde det mirakler rundt Frans. Munkene oppdaget at han kunne bilokere (være på to steder samtidig); både gjøre tjeneste i messen og hjelpe til på kjøkkenet! Da foreldrene kom for å hente ham, ville ikke munkene at han skulle dra, men Frans takket dem for tiden hos dem og sa at de en dag ville forstå hvorfor han

ikke kunne fortsette å være hos dem.

Foreldrene tok Frans med på pilgrimstur til blant annet Assisi, til Montecassino hvor den hellige Benedikt av Nursia hadde grunnlagt sitt første kloster, til Monteluco hvor eneboerhulene til den hellige Isak av Syria fortsatt fantes, og til slutt til Roma. I Roma ble Frans sjokkert over all luksusen Kirkens menn omga seg med: De kledte seg i brokade og fløyel og kjørte rundt i byen i luksusbil. Frans ble så harm at han skjelte ut en kardinal i sin flotteste prakt. Kardinalen mente han måtte kle slik for å ivareta Kirkens prestisje i folks øyne, men Frans minnet ham på at ikke en gang Jesus, som var Guds egen Sønn, gikk rundt i den slags klær.

Da Frans kom hjem, hadde han forstått at han ville leve i fattigdom, helt viet Gud. Han bygget seg en liten eneboerhytte av grener, senere flyttet han til en hule ute ved havet. Der ba han og fastet strengt i fem år, i Frans av Assisis ånd. Snart spurte to unge menn om å slutte seg til ham, og med biskopen av Cosenzas tilatelse, ble dette begynnelsen

på Frans' nye orden. Munkene levde i taushet og la vekt på å gjøre bot, øve seg i ydmykhet og praktisere nestekjærlighet. Dessuten avla de løfte om evig faste og avholdenhet fra kjøtt, egg, smør, ost, melk, osv., for å gjøre opp for slappheten mange kristne fastet med.

I et syn fikk Frans en dag se en engel som holdt opp et lysende skjold med ordet "Caritas" skrevet inn. Engelen ga det til Frans og sa: "Dette skal være merket for din orden." Mange sluttet seg til ordenen og Frans måtte grunnlegge nye klostre. Stadig utrettet han undere, gjenopplivet døde, forutsa hendelser og leste folks sjeler – dette åpnet hjertene på folk til å ville følge Jesus. Senere ga Frans ordenen navnet Minstebrødrene – *Ordo Fratrum Minorum/Ordo Minimorum* eller bare *Minimi*, fordi han ville at brødrene skulle være enda mindre enn Frans av Assisis Mindrebrødre.

Da Frans ble 67 år, ble han plutselig bedt av paven om å reise til Frankrike hvor kong Ludvig XI lå for døden. Dette snudde opp-ned på livet hans. Fortvilet, men lydig, gikk Frans det meste av veien til

Kilde: katolsk.no/biografier/historisk/frapaola

Frankrike barføtt. I Frankrike bodde Frans først i det franske hoffet, likevel levde han på enkleste vis og tilbragte timevis i bønn og faste. Frans hjalp kong Ludvig til en fredfull og kristen død. Frans ble i Frankrike resten av sitt liv, og hjalp kongene der til å leve i fred med sine naboer. Kongene på sin side hjalp Frans med å få utbredt sin orden i Frankrike og Spania, ved å bygge klostre for dem, og Frans døde i klostret kong Karl VII bygget for ham i Plessis-lès-Tours. Palmesøndag 1507 ble Frans svært dårlig. Skjærtorsdag kalte han sammen alle klosterbrødrene og ba dem å elske Gud, hverandre og alle mennesker, og

fortsette å følge regelen. Deretter skriftet han, mottok kommunionen og døde Langfredag 2. april 1507, 91 år gammel. Frans ble helligkåret av pave Leo X bare tolv år etter sin død, 1. mai 1519.

Den hellige Frans av Paola levde i streng selvfornektelse for å kunne være helt mottagelig for Gud. Hans enkle livsstil avslørte bedraget hos de "store" i samfunnet, mens hans hjerte og hans arbeid var rettet i nestekjærlighet mot de aller minste. Slik kan vi også i dagens omstendigheter leve i Gud og elske våre neste, selv når vi er ensomme og må praktisere sosial distansering!

IMAGE AND LIKENESS

We understand being made in the image of God as the set of qualities that make us human, for example: possessing a soul, higher-order reasoning, self-consciousness, consciousness of God and the ability to have a relationship with him. This seems like a good definition, since only humans are in God's image and these are qualities that make us human.

A common reaction when reading this psalm is to say: "Surely this can't describe 'man' in general. It must be about Jesus", "He is the Elohim" or "He ranks higher than angels" as expressed in the Letter to the Hebrews and its long "Jesus is better".

Not so if read in light of Genesis 1:26-27.

There is nothing in all of creation that has a higher status than humanity and there is nothing in all of creation that is more God-like than humanity.

Psalm 8:4-6 aptly summarizes what "image of God" means:

*4 What is **man** that you are mindful of him,
 the **son of man** that you care for him?*

*5 You have made him a **little lower than God**
 and crowned him with **glory and honor**.*

*6 You have made him **ruler over the works of your hands**;
 you put **everything under his feet**.*

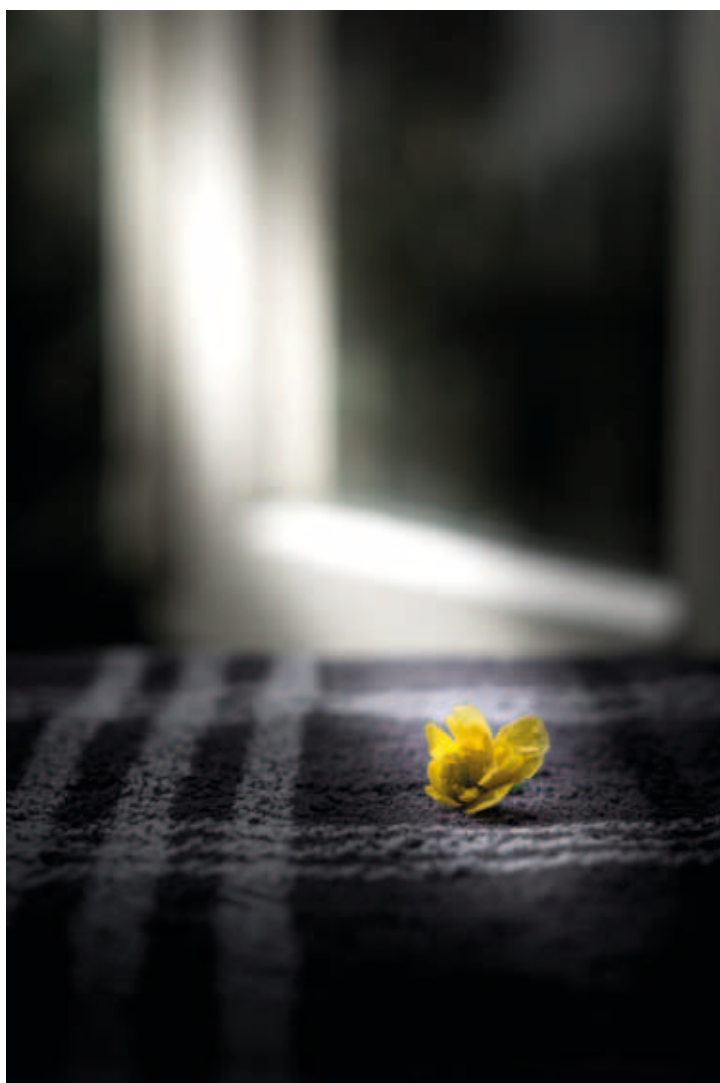
This psalm speaks of the high status of humanity. It is a great summary of what image of God means. There is nothing in all of creation that has a higher status than humanity and there is nothing in all of creation that is more God-like than humanity.

Given this statement, we should reflect on how God must be in order to understand the idea of us people.

■ **Genesis 1:26-27 says that God made human-kind in His "image" and "likeness." Both terms mean the same thing, and this is usually referred to as "image of God" (*imago Dei*).**

To be created in the image and likeness of God means that we can "see" something of God in humanity, it means that there is a part of God in our partners, in our parents, in our friends, in our neighbors. However, sometimes it is so difficult to see God in others, especially in those we are not so close with or in those who hurt us. We see God clearly in the beautiful things and good qualities, but it becomes more challenging when referring to pain or suffering. We all can easily relate to this circumstance. How can God exist in the person hurting us? How can God exist in the war? How could God exist in Judas?

It is difficult for us to see God's part in others because our understanding of how God must be is biased and confused by our infinite diversity. We have been created different: gender, heritage, desires, personalities. But these differences are not meant to be negative, on the contrary, they are positive when they are enriched and developed, they are part of God. In a simplified way, we

could represent this with a kaleidoscope: let's say God is the white light accessing the tube of the kaleidoscope, we don't see the light *per se* but what we do see is a beautiful colourful effect due to the dispersion of the white light. Our life on

flies us, on our differences and one of the consequent challenges resulting from facing other's differences is the rise of fear.

Fear is a response manifested by our mind when we feel

created in His image and likeness give us an unique starting point and a quite concrete goal: We are loved by God and we are learning how to love. God's love is universal and free (without possessing). He sent us His son to show us

Saints are sinners choosing to love as God would at any cost.

earth is the kaleidoscope itself and what we see inside are just parts of The Light which is God.

We as human beings have the need to find factors that define us, to know our roots and where we belong to, to know who we are in order to understand our place in the creation and our connection with the period we are living in. We look for signs that say something about who we are as individuals and that defines our belonging to a certain group. But following the path of defining our uniqueness, of our individuality, leads us to a bigger separation from others and from what is our common and real origin, God. This means to focus more on what separates us than on what uni-

insecure or threatened by a situation. We fear judgement, losing something or someone, the exposure of our weaknesses, other cultures or traditions, lack of resources or freedom. But because we are also created "free", we can choose where we put our love and how. When making a decision or a choice, do we base it on fear or in love? Are we open to receiving others openly with everything they got, the way they are? This is what at the end makes the difference between saints and normal people: normal people are sinners choosing according to their circumstances, trying their best. Saints are sinners choosing to love as God would at any cost.

Taking in account the fact that God is love and that we are

God's infinite love for us over the rest of the masterpiece of the creation. God's Love is about caring for others (whom we love dearly and whom we don't), other creatures, nature, environment, things.

In Mark 4:40-41 is written: «Jesus said to his disciples: Why are you so afraid? Do you still have no faith?» This verse belongs to the episode where Jesus calms the storm. In our society we are exposed to a lot of noise triggering thoughts, reactions and emotions in us. Sickness, refugees, cultural differences, conflicts, unemployment, fierce individualism, loneliness, hopelessness, judgement. These are some examples of our world's storms today. Our mind behaves like the disciples

earlier in the episode: "Teacher, don't you care if we drown?" Because it is by listening to our fears that we surround ourselves by our differences instead of true love, the one that God taught us, falling then further and further from God.

others? This is a difficult question. God's unconditional love is a mystery to reflect on and it is in our hands to unveil it by learning, growing and fulfilling our lives in His love.

God is merciful and loves us

our faith just as the disciples needed Jesus during the storm. God loves us with no reservation, He gave us a privileged position in the creation and he gave us His son to live among us a full human life with all its implications and sufferings.

God gifted us with great dignity but we are not fully aware of our worth to Him. However, if we aren't able to see it in ourselves, how can we see it in others?

”

For where there is hate or fear, love cannot thrive. God gifted us with great dignity but we are not fully aware of our worth to Him. However, if we aren't able to see it in ourselves, how can we see it in

unconditionally with our weaknesses. This is difficult to fully understand, especially in some cases due to the limits of our human nature incapable to comprehend the greatness of God's love. That's why we need

Once we are able to recognize and accept them as personal gifts for each one of us we will be able to see them in others as well, receive them openly and offer the world what it needs from us: LOVE.

THOMAS AQUINAS

OM KJØDETS OPPSTANDELSE

*Jeg vet at min gjenløser lever,
og som den siste skal han stå fram på støvet.
Og etter at denne min hud er blitt ødelagt,
skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud.*

■ Den hellige Thomas Aquinas skriver om kjødets oppstandelse i *Summa theologiae*, og gjendriver den gnostiske tanken om at sjelen bare kan bli fullkommen uten kroppen. Han baserer seg på den aristoteliske læren om *hylomorfisme* – at alle ting i den sansbare verden er sammensetninger av form og stoff – for å vise at mennesket er en helhet av kropp og sjel.

Det følgende utdraget kommer fra spørsmål (*quaestio*) 75, artikkel 1 av supplementet til *Summa theologiae*. Som vanlig begynner Thomas med en opprømsing av innvendinger mot sitt eget syn, før han presenterer dette synet og svarer på hver av innvendingene i tur og orden. Her har jeg bare tatt med én av dem.

Innvending (*argumentum*)

Det ser ut til at kjødets oppstandelse ikke vil finne sted: En tings endelige tilstand er den mest fullkomne, siden den dermed oppnår sitt mål. Sjelens mest fullkomne tilstand

er å bli adskilt fra kroppen, siden den i denne tilstanden er mer likedannet med Gud og englene – og den er renere, siden den er adskilt fra enhver utenforliggende natur. Derfor er adskillelse fra kroppen dens endelige tilstand, og følgelig vender den ikke tilbake fra denne tilstanden til kroppen – på samme måte som ingen mann til slutt [vender tilbake og] blir en gutt [igjen].

Tvert imot (*sed contra*)

Det står skrevet i Job 19,25-26: «Jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet. Og etter at

denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud», osv. Derfor vil kjødets oppstandelse finne sted.

Jeg svarer at (*respondeo*)

I henhold til de forskjellige oppfatningene om menneskets endelige mål har det [også] vært forskjellige oppfatninger [om] oppstandelsen. For menneskets endelige mål, som alle mennesker streber etter av natur, er lykke [dvs. salighet]. Noen har ment at mennesket er i stand til å oppnå dette målet i dette livet. Derfor hadde de ikke noe behov for å tro på et annet liv etter dette, der

mennesket ville være i stand til å oppnå sin fullkommenhet – og derfor benektet de oppstandelsen.

Andre hevdet at det finnes et annet liv etter dette, der mennesket etter døden lever i henhold til sjelen alene – og de mente at et slikt liv var nok for å tilfredsstille den naturlige streben etter å oppnå lykke.

Denne oppfatningen ble basert av forskjellige mennesker på forskjellige falske grunnlag. For visse kjettere hevdet at alle kroppslige ting kommer fra det onde prinsippet, men at

åndelige ting kommer fra det gode prinsippet [dvs. Gud]. Det følger av dette at sjelen ikke kan nå høyden av sin fullkommenhet med mindre den blir adskilt fra kroppen, siden sistnevnte trekker den vekk fra prinsippet som gjør den lykkelig gjennom dens deltakelse i det. Alle de kjetterske sektene som mener at materielle ting ble skapt eller utformet av djevelen, benekter derfor kjødets oppstandelse.

Andre sa at hele menneskets natur sitter i sjelen, slik at sjelen bruker kroppen som et redskap, eller som en kaptein

bruker skipet sitt. Det følger av denne oppfatningen at hvis lykken oppnås av sjelen alene, vil ikke mennesket bli forhindret i sin naturlige streben etter lykke, og derfor er det ingen grunn til å tro på oppstandelsen. Men filosofen [dvs. Aristoteles] ødelegger dette grunnlaget på en tilstrekkelig måte i *De anima* II.2, der han viser at sjelen er forent med kroppen som form til materie [eller stoff]. Derfor er det klart at hvis mennesket ikke kan

bli lykkelig i dette livet, må vi nødvendigvis tro på oppstandelsen.

Svar på innvending (*resp. ad arg.*)

Under ellers like forhold vil sjelens tilstand være mer fullkommen i kroppen enn utenfor kroppen, siden den er en del av hele sammensetningen [dvs. mennesket] – og hver bestanddel er vesentlig i forhold til helheten. Og selv om den [dvs. sjelen] ville bli likedannet

med Gud på én måte, ville den ikke det [på en annen måte]. For: strengt tatt er en ting mer likedannet med Gud når den har alt som kreves av sin [...] natur, siden den da etterligner den guddommelige fullkommenheten best mulig. Dermed er et dyrehjerte mer likedannet med en ubevegelig Gud når det er i bevegelse enn når det står stille, siden hjertets fullkommenhet ligger i dets bevegelse – og det blir ødelagt når det hviler.

”

For menneskets endelige mål, som alle mennesker streber etter av natur, er lykke [dvs. salighet].

**Støtt Caritas
VIPPS: 12135
Kontonummer: 8200.01.93433**

VÅR MOR GIR OSS HÅP

Tekst: Marta Krakus

Foto: By Giovanni Battista Salvi
da Sassoferrato - Web Gallery of Art:

Image Info about artwork

/ Public Domain

Å vente, å våke med tålmodighet og tillit til vår Far er hvordan vi skal ta imot alle hendelser, situasjoner i våre liv. Jomfru Maria er vår støtte, veileder og eksempel. Hun ventet alltid, tålmodig og med håp i Herrens løfter.

Maria oppfordrer oss til en kontinuerlig og tillitsfullt bønn til hennes Sønn. Hun minner oss på Hans trofasthet, Hans nærvær og at Gud er lydhør og svarer på våre bønner, beveget av medlidenhet og kjærlighet. Vår Herre åpner for hver den som banker på, gir alt det vi trenger i riktig tid, og er med oss i alle dager. Vår Mor gir oss sin store gave, som hun selv alltid hadde, HÅP.

Den hellige Mor Teresa minner oss alltid hvordan hellighet er vårt mål. Vi skal bli hellige så Jesus kan leve i oss. Maria, vår vakreste Mor, er den beste å følge og spørre om hjelp. Mange av salmene jeg lærte i min barndom er bønner til Maria om at hun må gå med oss på vår pilegrimsvei til Kristus. I en av dem er alle versene basert på rosenkransmysterier. For det er spesielt gjennom ro-

senkransen at Maria viser oss sin Sønn, veien til Ham og blir selv et eksempel på hvordan vi kan vokse mer og mer i perfekt kjærlighet, så Jesus kan leve i oss og handle gjennom oss.

La oss alltid være med Maria i rosenkransen! La oss alltid vende oss til Vår Mor og be henne om hjelp i våre trengsler. Den Lille Therese sier at vi aldri kan elske henne for mye, og at vi kan fortelle Vår Mor om absolutt alt! Hvor vakkert er ikke dette, at vi har en himmelsk Mor, gitt til oss av vår Herre, som gjemmer oss i sine hender og bærer til sin Sønn. Og tenk på det Therese sier. Vi kan komme til Maria med alt, fordi hun vet hva hun skal be sin Sønn om, hun skal bære våre bønner til Ham.

“Hellig Maria, Guds Mor, be for oss syndere, nå og i vår dødstime. Amen.”

Dette minner meg sånn om et av mine favorittmysterier i rosenkransen, bryllupet i Kana. Guds Mor ser hva brudeparet trenger (når vi inviterer henne til å være vår Mor og overgir oss til henne, vil hun, som en

■ **“Knowing how to wait, while patiently enduring trials, is necessary for the believer to be able to “receive what is promised” skriver pave Benedikt XVI i hans encyklika “Spe salvi” (2007)**

***Maria gir oss håp. Maria drar oss mot Jesus.
Og Vår Mor går med oss denne veien mot Ham.***

”

Mor, omfavne oss med sin omsorg og kjærlighet) og kommer med dette til sin Sønn. Når Jesus svarer henne, gjør hun noe veldig viktig: hun peker mot hennes Sønn og oppfordrer til handling. “Gjør alt Han ber dere om”. Maria gir oss håp. Maria drar oss mot Jesus. Og Vår Mor går med oss denne veien mot Ham.

I en forelesning om de teologiske dydene (tro, håp og kjærlighet) jeg hørte for en stund siden, pekte foreleseren på at “håp” på polsk er “nadzieja” og kommer fra “na dzialanie” - å være rede, sette i gang. Håp setter i gang en handling, drar oss mot målet, mot Gud.

Når vi går med Maria gjennom

de ulike hendelser i frelsens historie mottar vi hennes Håp. Hun fyller vårt hjerte med ekte lengsel, full av tillit i vårt himmelske mål. Vi er skapt for Gud og vårt lykke er i Ham. Dit leder vår Mor oss.

Bare se på herlighetens mysterier, så fulle av håp om de himmelske gleder!

Håp beveger oss mot Gud. Håp er i oss uansett omstendigheter, uansett hvor lite er mulig og hvor håpløs situasjonen er, fordi vårt håp har sin grunn i Gud, som alltid ER.

”

Kristi oppstandelse forteller oss om vår seier over synden og døden i Kristus. Hans himmelfart viser hvordan Han går til sin Far for å forberede vårt egentlige hjem for vår ankomst. For i vår Fars hus er det mange rom. Så er Jesus med oss i alle dager, og sender sin Ånd så vi kan forstå og elske, for Ånden selv er kjærlighet og den bor i oss. Vår Mor viser oss vår egen fremtid, hennes kropp og sjel blir herliggjort, og kalt til å leve sammen med Gud. Hun er himmelens og jordens dronning og vi kongelige

barn. For en velsignelse, for en gave vi mennesker har fått!

For ikke så lenge siden ble jeg bedre kjent med en vakker Mariatittel. Jeg fikk den gaven i å motta en novene i min intensjon til vår Mor, Frue av Håp. Maria, vår kjæreste Mor er Fruen av Håpet. Hun vil dra oss mot Kristus, mot kjærlighet, vårt mål. Novenen jeg mottok den gangen inspirerte meg til å lese historien til åpenbaringen av Vår Frue av Håp som skjedde i Pontmain i Frankrike i 1871.

“Bare be, mine barn, Gud vil snart innvilge deres anmodning. Min Sønn lar seg bli beveget.”

Håp beveger oss mot Gud. Håp er i oss uansett omstendigheter, uansett hvor lite er mulig og hvor håpløs situasjonen er, fordi vårt håp har sin grunn i Gud, som alltid ER. Håp er ikke menneskelig motivasjon, optimisme, det er tillit til Guds trofaste ord.

Det er et aktivt svar til Hans løfter. Slik som Vår Mor: “La det skje meg etter ditt ord.”

CREDIMUS ANBEFALER: KATOLSKE PODCASTER

■ I disse dager med ørken og usikkerhet vil vi dele med dere litt åndelig næring som kan være kunnskap og en påminnelse om Guds nærvær som er i oss alltid. Vi vil dele med dere det som har vært til nytte og glede for oss. Denne gangen har vi lyst til å fortelle om noen podcaster og videoer som har vært nyttige for oss i vårt åndelige liv.

Ask Christopher West

- Spørsmål og svar om tro, liv, kjærlighet, seksualitet med Kroppens teolog som utgangspunkt (sjekk Credimus 1/2019, som hele handler nettopp om dette!)

Catholic Answers Focus

Catholic Answers Live

- Når du lurer på noe i vår tro

The Counsel of Trent

- Hjelper deg å svare på ulike argumenter mot vår tro

Pints With Aquinas

- Fantastisk podcast om vår store Thomas Aquinas og Summa theologica.
- Sjekk ut Matt Fradd på youtube intervjuer Jason Evert, Gregory Pine og episoder med hans vakre kone Cameron! <https://pintswithaquinas.com/>

The Word on Fire Show

- Bishop Barron forklarer alle ulike aspekter ved vår tro på en vakker måte <https://www.wordonfireshow.com/category/podcasts/>

Fr. Mike Schmitz

- Veldig bra næring med korte episoder om viktige tema! Sjekk også ut youtube for Ascension Presents

Pints With Jack

- anbefales, en podcast om C.S. Lewis!

Katolikpodden

- Fra våre svenske naboer!

Introduction to the Catholic Life

- fire unge menn i Skottland snakker om troen

Mer spesifikk for menn og kvinner? Hør på disse:

The Catholic Man Show

Among the Lilies (dette er forresten konen til Matt Fradd)

Og ikke minst redaktørens aller favoritt: **Clerically speaking!**

Det er nok best å sitere dem selv:

*A priest from Canada and a priest from the States walk into a bar...
Annnnd I can't think of a joke.*

LM

- Dato for LM 18.-20.september
- Frist for innsending av forslag til vedtektsendringer: 18. juni
- Frist for å melde inn saker: 18. august
Saker sendes inn til hs@nuk.no

Påmelding via checkin:

[Nuk.no](https://nuk.no) > Aktiviteter

Hvem bør melde seg på:

Lokallagsledere og styremedlemmer
(2 representanter per lokallag, 3 hvis lokallaget hadde mer enn 100 medlemmer i 2019)